

преобразуват в налитаци, гъмжащи чудовища. Агресивно-асимилиращото движение към аза описва вълни на градация.

На тях съответстват вълните на темпоралната градация в отдалечаване спомена за него (утвърждаващи другото му чезнене – „Ще мине време, гроб сирашки/ в израснал бурен ще заглъхне” . . . / „Ще мине век и никой вече / не може мястото показва / на моя прах; пръстта ще бъде / над мене равна. . . ”

Към лирическия „аз” обаче е запътена и друга редица образи – на близки същества, женски образи, разроени хипостазии на аз-а, съчувствени или търсещи закрила. И точно в тяхното приближаване се реализира същинската (в модела на Дюран) проекция на нощното въображение – в съприкосновение с тях азът получава онова недостигащо му копнежно сливане, потъване-чезнене, което му е отказано в изтощителната инвазия на враждебните стихии – притискащи, смилаци, разкървавящи, засмукващи неговото тяло. При това космическо нашествие той остава морално отговорен за съдбата на близките си същества, но е тотално обезсилен и обезволен. Оскъдният му изблик на активност при посещението на неговата „мечта на мечтите” е амбивалентен: от една страна поведението му приема формата на закрила – „Ела и в пазвите ми тия/ ръце премръзнали пригрей, / в лицето ми горчиви сълзи / ела отрий. . . С целувка жадна/ изсмука ща в една минута/ събирана през ред години / в гърдите ти отрова люта.” Същевременно обаче в жеста на това изсмукване се привижда сукателно-регресивен инстинкт, чрез който закрилящият всъщност демонстрира дълбоката си потребност от закрила, приютеност, което се потвърждава от продължението: „Прегръщай ме: прегръщай силно, страна до моята допри/ и в туй блаженство остави ме/ да чезна. . . ”

Същият копнеж извиква във въображението детския спомен: „Какво? Задрямал бях и, майко, / стори ми се, че ти над мене / изтихом пееш. И в детинство / така ми пееше: и сладко, и / толкоз тъжно! . . . ”

И още един фрагмент: „Тъжно ми е. И да има/ гърди –